

Nejvyšší soud změnil usnesení nižších soudů v ten rozum, že navrhovateli nepřísluší nárok na úpravu pachtovného.

Důvody:

Nezákonností jest, když nižší soudy přiznaly navrhovateli nárok na úpravu pachtovného, ač hospodaří nejen na spachtovaném celku ve výměře 159 ha, nýbrž mimo to i na vlastních pozemcích ve výměře 189 ha, celkem tedy na 348 ha zemědělských pozemků. § 7 vládního nařízení činí účastnými výhod tohoto nařízení pachtýře hospodářských celků jen, nepřesahuje-li výměra zemědělské půdy 250 ha. Jak vysvítá z motivů, byl tento doslov volen proto, by výhod nebyly účastny osoby, jež bývají kapitálově silnější a které mají najatu půdu zpravidla na řadu let. Proto jest vykládati předpis § 7 vládního nařízení tak, že při počítání výměry zemědělské půdy (do 250 ha) nemůže přijíti v úvahu jen výměra každého jednotlivého hospodářského celku zvlášť ani jen výměra pachtovného celku, nýbrž součet veškeré zemědělské půdy, na které pachtýř hospodaří, bez rozdílu, zda ji má spachtovánu, či je-li to půda jeho vlastní.

Čís. 13426.

Při výsledku dlužníka podle § 358 ex. ř. nelze se zabývatí okolnostmi, jež povinný uvedl se zřetelem k tomu, že šlo o cizozemský exekuční titul, ani jinými otázkami právními a skutkovými nesouvisejícími s povahou vymáhaného nároku jako nepeněžitého nároku.

Má-li býti povolena v tuzemsku exekuce na základě nálezu cizozemského rozhodčího soudu, stačí, vyplývá-li z exekučního titulu, že se smlouva stran o rozhodci stala písemně. Námitku, že přece k písemné smlouvě o rozhodčím nedošlo, jest uplatniti odporem.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1934, R I 296/34.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě rozhodčího výroku Brémské bursy na bavlnu. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

O exekučním návrhu ustanovil soud první stolice rok k výsledku povinné strany ve smyslu § 358 ex. ř., protože šlo o vymáhání jiného než peněžitého nároku. Při tomto výsledku měl se soud omeziti jen na otázky, které jsou s hlediska § 353 a násl. ex. ř. rozhodné, k nimž však nenáleží skutečnosti, jež při něm povinná strana uvedla se zřetelem k tomu, že jde o cizozemský exekuční titul a jiné otázky skutkové i právní, jež s povahou vymáhaného nároku nesouvisí. Jinak měl vyřídit exekuční návrh podle jeho obsahu a na základě jeho příloh, tak, jakoby bylo šlo o pohledávku peněžitou. Protože nejde o vyřízení odporu, měl se i rekursní soud omeziti na ty otázky, jež byly rozhodné pro povolení

žádané exekuce, s hlediska exekučního návrhu a jeho příloh, a neměl se obírat skutkovými a právními otázkami, jež by bylo lze uplatnit jen odporem. Totéž platí pro vyřízení nejvyššího soudu. Jest tudíž zkoumati s hlediska námitek dovolacího rekursu jen, zda bylo lze exekuci povolit na základě exekučního návrhu a jeho příloh, a jen na tomto podkladě jest zkoumati, zda bylo vyhověno podmínkám stanoveným pro exekuce na základě cizozemských exekučních titulů, jmenovitě pro konkrétní případ na základě rozhodčího nálezu brémské bursy na bavlnu. V zásadních otázkách lze tu poukázati k rozhodnutí čís. 7340 sb. n. s., k němuž poukázaly již také oba nižší soudy. Jest zkoumati jen, zda bylo přílohami dosvědčeno, že věc mohla býti podle platných předpisů tuzemských zahájena u rozhodčího soudu. Na tuto otázku správně odpověděl rekursní soud kladně. Je sice pravda, že k exekučnímu návrhu nebylo připojeno vyhotovení podepsané povinnou stranou, nýbrž jen opis objednávky ze dne 28. května 1933, vyhotovení podepsané vymáhající stranou. To by o sobě k důkazu nestačilo. Než předložen byl i prvopis dodatku k této objednávce ze dne 5. února 1933, podepsaný stranou povinnou, odpověď na žalobu, a hlavně pak i exekuční titul sám, jehož zjištěním lze pokládati za dosvědčené, že doložka o prorogaci brémské bursy byla i v listině podepsané stranou povinnou, že se tedy smlouva o rozhodčí mezi stranami stala písemně. Proto bylo exekuci povolit, aniž bylo přihlížeti ke sporným skutkovým okolnostem, které mohla a měla povinná strana uplatnit odporem proti povolení exekuce a s nimiž není dosud prekludována, pokud jde o námitky podle § 81 čís. 2 až 4 ex. ř., k nimž náleží i námitka, že jde o obchod diferenční. Ani tato otázka, ani otázka aktivní nebo pasivní legitimace, ani otázka, zda originál objednávky skutečně onu doložku obsahoval, jaké bylo jinak znění doložky, byla-li povinné straně odňata možnost zúčastniti se řízení před rozhodčím soudem, nemohly býti uvedeny na přetřes v rekursu a neměly býti řešeny rekursním soudem. Rozhodnutí čís. 11.350 sb. n. s., k němuž dovolatelka poukazuje, i rozhodnutí čís. 7340 téže sbírky vydána byla v řízení o odporu, nikoli, jak je tomu v souzeném případě, při vyřízení dovolacího rekursu.

Čís. 13427.

Zaplacení pohledávek odkázaných na nejvyšší podání nenastává již složením nejvyššího podání, aniž tím, že vydražitel byl od složení nejvyššího podání z důvodu vlastních pohledávek zproštěn.

Zaplacení nastává teprve provedením pravoplatného rozvrhového usnesení, až se přikázané částky oprávněným na kvitanci vyplatí. Kde k hotovému zaplacení pro konsolidaci nedojde, jest rozhodujícím okamžikem pro zánik pohledávek teprve, že rozvrhové usnesení nabylo právní moci.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1934, Rv I 1819/32.)

Žalované příslušela peněžitá pohledávka proti žalující společnosti s r. o. a proti jejímu jednateli Ludvíku H-ovi jako solidárním dlužníkům. K vydobytí pohledávky vedla žalovaná exekuci i proti žalobkyni i proti